

ถ้ามันหวานฉันจะอม ถ้ามันขมฉันจะคาย

달면 삼키고
쓰면 뱉을게요

เลิกเสียพลังงานไปกับเรื่องที่เกิดขึ้น มุ่งความสนใจไปกับสิ่งที่ชอบ
เพราะชีวิตควรได้รับการเติมเต็มด้วยสิ่งที่เราชอบเท่านั้น

คิมฮยอน เขียน
คังคยองจิน ภาพประกอบ
สุจิตราภา ขำวงศ์ แปล

Copyrighted material

Have a Booktiful Day!

ถ้ามันหวานฉันจะอม
ถ้ามันขมฉันจะคาย

달면 삼키고
쓰면 뱉을게요

Bloom

คุย กับ

Bloom

รู้สึกเบื่อกันบ้างไหมที่ชีวิตแต่ละวันๆ ผ่านไปอย่าง
จืดชืด ดิมกาแฟที่คาเฟ่ได้ออฟฟิศเดิมๆ เดินทางกลับบ้าน
เส้นทางเดิมๆ กินข้าวร้านอาหารเดิมๆ ชีวิตประจำวันที่แสน
ซ้ำซากหล่อหลอมให้เรากลายเป็นคน "อะไรก็ได้" รู้ตัวอีกทีก็
หาความสุขไม่เจอเสียแล้ว

ถ้ามันหวานฉ่ำจะอม ถ้ามันขมฉ่ำจะคาย เล่มนี้
เป็นเรื่องราวของหญิงสาววัยทำงานคนหนึ่งที่มีชีวิตประจำวัน
เรียบๆ เหมือนเราทุกคน แต่แล้วเธอก็ได้พบว่าชีวิตฉ่ำ
ก็ไม่เลวร้ายนักนี่นา แค่อ้อยๆ แต่งเติมชีวิตด้วยสิ่งที่ชอบ
เก็บสะสมความชอบไปที่ละน้อยเหมือนหยอดความสุขลง
กระปุกหมู ก็เจ้าสิ่งละอันพันละน้อยในชีวิตนี้แหละที่เติมเต็ม
ความสุขในชีวิต

ข้อบทหนึ่งของหนังสือเล่มนี้มาจากสำนวนเกาหลี
"ถ้ามันหวานฉ่ำจะกลืน ถ้ามันขมฉ่ำจะคาย" มีความหมายว่า
นึกถึงแต่ประโยชน์ส่วนตน ชวนให้นึกถึงสำนวนไทยที่ว่า

"หวานอมขมกลืน" ซึ่งหมายถึงตกอยู่ในฐานะที่จำต้องยอมรับ ไม่ว่าจะดีหรือร้าย พอใจหรือไม่พอใจก็ตาม แม้ความหมายของสำนวนเกาหลีจะดูหมายถึงคนเห็นแก่ตัว แต่ผู้เขียนก็ต้องการเน้นย้ำกับเราว่า อย่าใช้ชีวิตแบบจำยอมหรือหวานอมขมกลืน หาดนเองให้เจอว่าชอบสิ่งใดและเลือกทำในสิ่งที่ชอบ ก็ถ้าเจอสิ่งขมๆ จะกลืนลงไปทำไมละ สู้คายทิ้งไป แล้วกลืนแต่ของหวานๆ ไม่ดีกว่าหรือ

อย่าติดกับดักของชีวิตประจำวันแสนธรรมดา จนเผลอคิดไปว่าชีวิตคนเราก็แค่นี้แหละ และโปรดย้ำพูดว่าอะไรก็ได้จนคุ้นชิน เพราะชีวิตควรได้รับการเติมเต็มด้วยสิ่งที่ฉันชอบ!

ด้วยความปรารถนาดี

Bloom

หวังว่าฉันจะไม่ใช่คนที่เกียจ
ที่ไม่รู้แม้กระทั่งว่าตัวเองชอบอะไร
จนตอบว่า “อะไรก็ได้” อย่างเดียว

[บทนำ]

ตั้งแต่วັນนี้ ห้ามพูดว่า “อะไรก็ได้”

วันหนึ่งเพื่อนถามฉันว่า “มีรสนิยมนี้หมายความว่ายังไง” ถึงจะเป็นประโยคที่เราใช้กันบ่อยๆ แต่พอมาคิดดูแล้ว ฉันกลับไม่รู้ความหมายที่ชัดเจนเลย พอตอบอย่างตรงไปตรงมาว่าไม่รู้เหมือนกัน เพื่อนก็หัวเราะและพูดว่าบรรณาธิการอะไรทำไมถึงไม่รู้เรื่องนั้นล่ะ

คำตอบที่เราได้มาจากบทสนทนาในวันนั้นก็คือ เวลาเรานึกถึงประเภทของสิ่งของบางอย่างแล้วแบ่งได้ชัดเจนว่าชอบหรือไม่ชอบ นั่นแหละเรียกว่าเป็นคนมีรสนิยม แต่ถ้าแบบนี้ก็ได้ แบบนั้นก็ได้อธิบายว่าไม่มี

รสนิยม ยกตัวอย่างเช่น คนที่บอกได้ว่าตนเองชอบกิน
ต็อกบกก็แบ่งข้าวสาลีหรือคนที่ยืนยันว่าจะกินหมูทอด
กับซอสผัดเปรี้ยวหวาน¹ ด้วยการ “จิ้มซอส” และเกลียด
การ “ราดซอส” ก็ถือว่าเป็นคนมีรสนิยม

พอใช้เกณฑ์นั้นกับตัวเองก็พบว่าฉันเป็นมนุษย์
ที่มีรสนิยมแน่นแฟ้นกับทุกอย่างในโลกใบนี้ แน่หนอนว่า
ฉันไม่ได้หมายความว่าตัวเองเท่เป็นพิเศษหรือมีรสนิยม
เก๋กว่าใคร เพียงแต่ไม่ว่าฉันจะเห็น ฟัง หรือสวมใส่
อะไรก็จะแยกสิ่งที่ชอบและไม่ชอบออกจากกันได้อย่าง
ชัดเจน ถ้ายกตัวอย่างเรื่องเสื้อผ้าอาจนับว่าฉันไม่ใช่พวก
“คนเท่” แต่เป็นคนที่มีสไตล์ชัดเจน เพราะฉะนั้น
ถึงจะน่าอายใจ แต่ถ้าฉันไม่ได้เลือกเองละก็ ไม่มีวัน
ถูกใจว๊ายๆ แน่หนอน

อย่างไรก็ตาม ฉันก็เป็นมนุษย์ประเภทที่ชอบ
โพล่งว่า “อะไรก็ได้” บ่อยกว่าใครเหมือนกัน อีกทั้ง

¹ คนเกาหลีนิยมรับประทานหมูทอดกับซอสผัดเปรี้ยวหวาน 2 วิธี
คือราดซอสกับจิ้มซอส เช่นเดียวกับต็อกบกที่นิยมทำจากแบ่ง
สองประเภท คือแบ่งข้าวเจ้าและแบ่งข้าวสาลี

มีหลายช่วงในชีวิตที่รู้สึก ว่า “มีอะไรบางอย่างผิดพลาด” แต่พอลองมองย้อนกลับไ้ ช่วงนั้นฉันมักกินอะไรก็ได้ (ชีวิตฉันแท้ ๆ รู้แบบนี้ก็น่าจะเลือกเมนูนี้เองก็ยิ่งตามใจชอบดีกว่า) ใส่เสื้อผ้าอะไรก็ได้ (ไม่มีเวลาและพลังในการช้อปปิ้งเลย) แล้วก็ใช้เวลาทั้งวันไปกับการดูอะไรก็ได้ในโทรศัพท์มือถือ

ช่วงฤดูใบไม้ร่วงเมื่อสองปีก่อนฉันนั่งรถไปตามทางในป่าที่เกาะเชจู ตอนนั้นฉันนั่งมองต้นไม้มากมายที่เรียงรายเต็มสองข้างทางและมุ่งไปข้างหน้าอย่างไร้จุดหมาย เพราะเอาแต่ลังเลที่จะตัดสินใจด้วยเหตุผลมาตลอด ช่วงวันหยุดจึงอยากใช้ชีวิตไปเรื่อยเปื่อยโดยไม่ต้องตัดสินใจอะไรดูบ้าง ขณะนั้นกำลังมองวิวทิวทัศน์ที่วนซ้ำไปซ้ำมาอย่างเรื่อยเรื่อยและกำลังจะละลายหายไปมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือ คิมซูฮย็อนสามี่ซึ่งขับรถอยู่ก็ตะโกนออกมาด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“โอโฮโฮ! เห็นทะเลจากตรงนี้ด้วยแฮะ วางโทรศัพท์ก่อนแล้วหันมาดูนี่เร็วเข้า!”

ถ้าบรรยายอย่างโรแมนติกหน่อยละก็ ในขณะที่ฉันกำลังคิดเองเออเองว่าทุกอย่างคงเป็นไปตามคาด

ภาพทิวทัศน์ที่ไม่คาดคิดว่าจะได้เห็นก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า งดงามราวกับฉากในภาพยนตร์ของมีแชล กงดรี (Michel Gondry) เลยทีเดียว พอมองจากเชิงเขาลงไปยังทะเลแล้วรู้สึกราวกับตัวเองลอยอยู่บนฟ้า สีของท้องฟ้าที่สะท้อนบนผืนทะเลและพระอาทิตย์ตกดินก็งดงามมาก ต่อให้ใส่ฟิลเตอร์ก็เลียนแบบไม่ได้

คิมซูฮย็อนบอกว่าเวลาแบบนี้จะขาดเสียงเพลงไปไม่ได้ พร้อมขอให้ฉันเปิดเพลงที่เข้ากับบรรยากาศตอนนี้ให้หน่อย แค่นั้นนะเธอ สบายมาก! หมายถึงเพลงเอื่อยๆ แต่ไม่ช้าเกินไปที่เหมาะสมกับช่วงพระอาทิตย์ตกใช้ไหม ฉันเปิดเพลย์ลิสต์ขึ้นมาอย่างมั่นใจ แต่แล้วกลับนึกไม่ออกเลยว่าต้องเลือกเพลงแบบไหนดี

ในเพลย์ลิสต์ล่าสุดนั้นมีแต่เพลงที่ได้มาไปด้วยคำหยาบคาย เนื่องจากที่ผ่านมาฉันมีเรื่องที่ต้องเพิ่มพลังให้อีกheimมากเป็นพิเศษ (ฉันมักฟังเพลงฮิปฮอปเวลารู้สึกเหนื่อย) ในเพลย์ลิสต์ที่เคยสร้างเอาไว้สักพักจึงมีแต่เพลงที่ฉันฟังมากกว่าร้อยรอบจนเบื่อไปแล้ว

คลับคล้ายคลับคลาว่าไม่นานนี้ฉันเพิ่งได้ฟังเพลงเพราะๆ เพลงหนึ่งจากวิทยุ ดูเหมือนจะมีเพลง

ที่เหมาะสมกับบรรยากาศแบบนี้อยู่ในเพลย์ลิสต์นี้แหละ
ฉันจำได้แค่เลือนราง แต่นึกชื่อเพลงนั้นไม่ออกเลย
ขณะที่ฉันกำลังก้มหน้าก้มตาเลือกเพลงในโทรศัพท์
อย่างลึนเลออยู่ ท้องฟ้านอกหน้าต่างก็เริ่มมืดลงไปโดย
ไม่รู้ตัว รู้แบบนี้ทำเพลย์ลิสต์ไว้หลาย ๆ แนวเสียก็ดี
นี่ฉันยุ่งมากจนไม่ได้ฟังเพลงเลยอย่างนั้นหรอก ต่อให้
นึกเสียตายตอนนี้ ช่วงเวลาที่เหมือนกับความฝันก็ได้
ผ่านไปเสียแล้ว

ว่ากันว่าทุก ๆ วันที่มีความสุขจะสั่งสมกลายเป็น
ชีวิตที่มีความสุข แล้วถ้ามีแต่วันที่ไม่น่าพอใจแบบนี้ล่ะ
จะรวมกันกลายเป็นชีวิตที่ไม่น่าพอใจด้วยหรือเปล่า
ฉันเริ่มเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นในช่วงที่คิดกังวลเรื่องนี้
ฉันจำเป็นต้องขยันขึ้นกว่าเดิมนิดหน่อย เพราะคนที่
จะทำให้ฉันพอใจกับพรนิยามที่อันละเอียดอ่อนและเรื่อง
มากได้ ไม่ใช่ทั้งเพื่อนและครอบครัว แต่มีเพียงแค่ตัว
ฉันคนเดียวเท่านั้น ฉันต้องโน้มน้าวอารมณ์ตัวเอง
ก่อนเอนตัวนอนทุกครั้งว่า “ชีวิตมันไม่น่าพอใจเลย!”

ฉันจะเริ่มตั้งเป้าหมายเป็นอันดับแรก (ฉันชอบ
ตั้งเป้าหมายเรื่องใหม่ ๆ กว่า 300 เรื่องในทุกปี) ว่าจะ

“ไม่เสียเวลาชีวิตไปกับคำว่าอะไรก็ได้” คนเรามีแค่ชีวิตเดียวก็ควรต้องเติมเต็มชีวิตด้วยสิ่งที่ตัวเองชอบ ไม่ใช่อะไรก็ได้สิ

เพื่อจะทำอย่างนั้นฉันจำเป็นต้องมีแผนที่บอกทิศทางหรือตำแหน่งของรสนิยมของฉันอย่างชัดเจนก่อน เพราะในใจฉันตอนนี้เป็นเหมือนห้องเก็บของที่ไม่เคยจัดเรียงมาตลอด 30 ปี ฉันจึงเริ่มจัดการให้เข้าที่เข้าทางเพื่อให้หยิบเอารสนิยมมาใช้ในยามต้องการได้

เริ่มจากเพลย์ลิสต์เจ้าปัญหาก่อนเลย! ตั้งแต่เพลงที่ฟังตอนโมโห เพลงบรรเลงที่ไว้เปิดตอนเขียนหนังสือ ไปจนถึงเพลงจังหวะสดใสที่ไว้ฟังระหว่างเดิน ฉันจัดเรียงไว้อย่างละเอียดตามสถานการณ์และอารมณ์ เพราะฉันไม่อยากทำลายช่วงเวลาสำคัญด้วยเพลงที่ไม่เข้ากับบรรยากาศอีกครั้ง

จากนั้นฉันก็จำแนกพวก “สถานที่ที่อยากไป” ซึ่งเอาแต่เซฟไว้ในแอปแผนที่อย่างไม่เป็นระเบียบตามสถานการณ์ใหม่ด้วย จะได้เอาไว้ใช้อย่างเป็นประโยชน์ ในตอนรู้สึกว่างแล้วนี่ก็อยากไปที่ไหนสักที่ แต่ไม่รู้ว่

จะต้องไปไหนดี พอฉันทำอย่างนี้แล้ว การนั่งดื่มชา
และเสียเวลากับสถานที่ที่ไม่ถูกใจก็ลดลงด้วยเช่นกัน

หนังสือเล่มนี้จะเล่าเรื่องราวของคนมีรสนิยม
แต่ไม่รู้ว่าจะใช้มันอย่างถูกที่ถูกทางอย่างไร จนต้องตาม
หาวิถีชีวิตที่เหมาะสมกับตัวเอง เพราะพวกเราไม่ได้
ไม่มีรสนิยม เพียงแค่ยังไม่ได้ “จัดระเบียบ” รสนิยม
ของเราเท่านั้น ฉะนั้น อย่ามัวแต่ระแวงสาปดาคนอื่น
จนลืมสิ่งที่ตัวเองชอบไปเลย เจอเรื่องชวนๆ ก็กลืน
ลงไป แต่ถ้าเจอเรื่องขมๆ ก็คายมันออก แล้วมาสร้าง
โลกของตัวเองอย่างแข็งแกร่งกันเถอะ ฉันเขียนขึ้นมา
ด้วยอารมณ์เหมือนคนบ่นให้ตัวเองฟังอย่างโรยๆ นั้น

แน่นอนว่าฉันรู้ว่าทุกวันของพวกเขาไม่ใช่
สมุทสเกดชั่วภาพที่วาดตามใจได้ตั้งแต่เริ่มร่าง แต่เป็น
สมุทระบายสีที่มีเส้นร่างหนาๆ เป็นรูปเป็นร่างไว้แล้ว
ซึ่งในอนาคตก็น่าจะต้องเจอช่วงเวลาที่ต้องกิน
อาหารที่ไม่ชอบอีกบ่อยๆ เพราะหากเราอยู่คนเดียว
ในสถานที่ที่ไม่ตรงกับรสนิยม เราก็คงจะไม่กินเด็ดขาด
แต่ฉันหวังว่าเมื่อมีเวลาทำตามใจตัวเองได้เต็มที่ราวกับ
ได้รับของขวัญแล้ว ตัวฉันจะไม่ใช้คนเอื่อยเฉื่อยที่ไม่รู้

แม้กระทั่งว่าตัวเองชอบอะไรจนตอบแต่คำว่า “อะไรก็ได้”

ตัวอย่าง

สารบัญ

[คำนำสำนักพิมพ์] ... 6

[บทนำ]

ตั้งแต่วินาทีนี้ห้ามพูดว่า “อะไรก็ได้” ... 10

1

เต็มเต็มสิ่งดี ๆ

ในชีวิตประจำวัน

คนที่รู้จักคุณค่าของข้าวคลุกไข่กับซีอิ๊ว ... 25

เรื่องที่ได้ตอนบ่ายสามโมงวันอาทิตย์ ... 33

เล่นให้เต็มที่ กินให้หน้าใจ แล้วเขียนไดอารี ... 43

เสียงบันทึว่า “หันมามองสิ่งสวยงามกันบ้างเถอะ”

สิ่งที่เห็นอยู่ทุกวันหล่อหลอมเป็นตัวฉัน ... 51

พวกเรานะเชื่อข้าวลื้อกันง่ายเกินไป ... 60

2

โหน ๆ แล้วก็จดจำชีวิต ด้วยถ้อยคำที่ไพเราะดีกว่า

- วันนี้ฉันก็เต็มดู่เย็นคำศัพท์อย่างขยันทันแข็ง ... 75
- คนที่ตั้งใจทำเรื่องที่ไม่มีใครสนใจ ... 86
- เทพที่ดูแลวันวันหนึ่ง ความใจดีเล็กๆ
และความใจร้ายหน่อยๆ ... 93
- การตั้งเป้าหมายว่าอยากมีชีวิตที่ดีคือไลฟ์สไตล์ ... 98
- ถ้าตั้งใจก็อาจมีชีวิตอีกรูปแบบหนึ่งไปเลยก็ได้ ... 108
- ความเกี่ยวข้องกันระหว่างความอิจฉา
กับการดูถูกตัวเอง ... 116
- ฉันกำลังติดต่อชีวิตตัวเองอย่างโหดร้ายอยู่ ... 121

3

ถ้ามันหวานฉันจะกลืน ถ้ามันขมฉันจะคาย

- ระหว่างที่เกลียดซึ่งไม่มีช่องว่างให้ได้รักเลย ... 133
- ความสัมพันธ์ที่รู้จักกันเพราะงาน ... 142

อยากเป็นผู้ใหญ่ที่มอบของขวัญแก่ ... 150
ฝึกพูดคุยเรื่อยเปื่อยที่ไม่ขายตัวเอง
และไม่ขายคนอื่น ... 158
เห็นอะไรดี ๆ ก็คิดถึงพวกเธอ ... 165
เหตุผลที่ทุ่มเทใจไปกับความสัมพันธ์ที่เห็นจุดจบ ... 171
พวกเราจำเป็นต้องได้รับคำชม
ที่ชัดเจนและละเอียดกว่านี้ ... 177
แม้ไม่รู้จักกัน ... 187

4

ใช้ว่าฉันไม่มีรสนิยม

ฉันก็แค่ยังไม่เคยจัดการความรู้สึกเท่านั้น

ทิศทางที่เกิดความรู้สึกอยากจะทำ ... 199
อยากใส่ชุดเดรสตัวเดิมในฤดูร้อนของทุกปี ... 206
ประโยคที่เราต้องพูดก่อนเลือกเมนู ... 213
ปกติชีวิตก็ขึ้นอยู่กับ “เครื่องมือ” นั้นแหละ ... 221
ความฝันที่เป็นไปได้ในชีวิตนี้ ... 229
บรรดาร้านค้าประจำของฉัน
ที่มีครบทุกอย่างยกเว้นความรัก ... 238

5

ฝึกอดทนกับความเบื่อ

ฉันที่ตัวเองเคยรู้จักได้เลยวันหมดอายุไปแล้ว ... 251

สารานุกรมของฉัน

รายละเอียดต่างๆ ที่ควรรู้ไว้

เพื่อให้ตัวฉันมีชีวิตที่ “ดี” ... 259

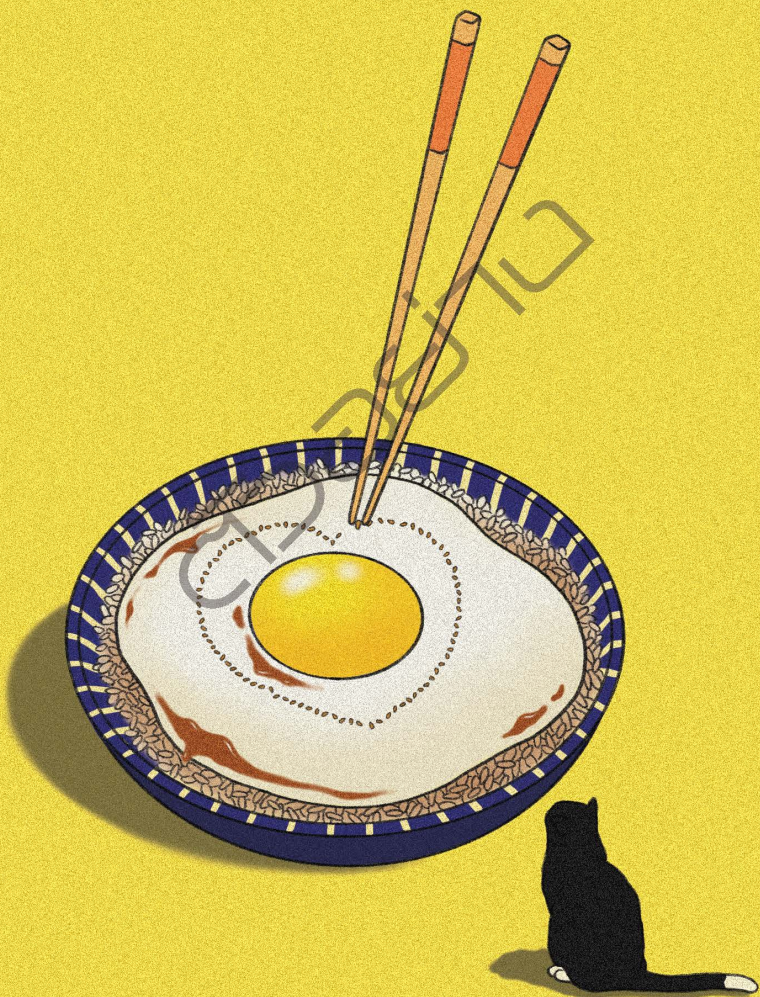
เดินทางท่องเที่ยวคนเดียว:

ฝึกอดทนกับความเบื่อ ... 270

เรื่องราวต่างๆ ของครอบครัว ... 278

หลังจากสิ้นสุดการเดินทาง ... 296

บทส่งท้าย เรื่องราวที่มีแค่ฉันเท่านั้น
ที่เขียนได้ ... 302

บทที่ 1

ตัวอย่าง

เติมเต็มสิ่งดีๆ
ในชีวิตประจำวัน

“

ต่อให้ดูเป็นคนธรรมดาในสายตาคนอื่น
แต่ฉันเริ่มอยากเป็นคนที่มีคุณค่าของสิ่งของ
ในมือตัวเอง ไม่ใช่คนที่เอาแต่ที่
ที่ดูดีมารวม ๆ กันแล้วโชว์คนอื่นไปอย่างนั้น
คนที่ต่อให้กินข้าวคลุกไข่กับซีอิ๊วในวันสำคัญ
ก็ยังโพสต์ลงอินสตาแกรมได้นะ
ฉันจะเป็นคนแบบนั้นได้ไหมนะ

”

คนที่รู้จักคุณค่า ของข้าวคลุกไข่กับซีวี่

“ฮยว็อน รูปสวยมากเลย อันติดตามอินสตางแกรม
เธออยู่นะ ช่วงนี้เธออยู่ที่เกาะเชจูหรอ”

ตอนที่ได้รับความจากรุ่นพี่ที่โรงเรียนซึ่งไม่เจอกันอีกเลยหลังจากเรียนจบ ฉันกำลังจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์บนโต๊ะเพื่อส่งงานที่ค้างค้างอยู่ เธอน่าจะเห็นรูปไปเที่ยวที่ฉันทูเมื่อคืนแล้วเข้าใจผิด “อ้อ นักรูปที่ถ่ายเมื่อฤดูใบไม้ผลิปีที่แล้วนะค่ะ ตอนนั้นฉันกำลังตั้งใจทำงานที่บริษัทอยู่ อีๆ รุ่นพี่สบายดีใช่ไหมค่ะ” ระหว่างกำลังคิดเรื่องอื่นอยู่ คอมพิวเตอร์ก็พิกหน้าจอ

จนเห็นภาพใบหน้าตัวเองที่เต็มไปด้วยความเหนื่อยล้า สะท้อนกลับมา มันช่างแตกต่างกับตัวฉันในรูปที่กำลังนั่งดื่มเบียร์ชิลๆ อยู่บนหาดทรายอย่างสิ้นเชิง

ว่ากันว่าคนที่เล่นโซเชียลมีเดียแบ่งออกเป็นสองประเภทใหญ่ๆ คือคนที่อยากแสดงให้คนอื่นเห็นว่า “ชีวิตฉันดีแบบนี้” กับคนที่อยากให้คนอื่นเห็นว่า “ชีวิตฉันแย่แบบนี้” แน่แน่นอนว่าฉันเป็นคนประเภทแรก อย่างชัดเจน ฉันตั้งใจโพสต์ให้หน้าฟีดของตัวเองมีแต่สิ่งที่ดีและสวยงาม รูปที่ยังไม่แต่งก็จะไม่โพสต์ลงสตอรี่เด็ดขาด ถ้าดูแค่อินสตาแกรม ชีวิตฉันก็ดูไม่น่าเบื่อหน่ายใครเลย แม้ว่าความเป็นจริงแล้วในหนึ่งปีจะมีวันที่มีชีวิตดีๆ แค่ไม่ถึงหนึ่งสัปดาห์ก็เถอะ

ฉันพยายามทุกวิถีทางให้ตัวเองดูดีจนคนอื่นมองออกหรือเปล่าล่ะ จู้ๆ ก็รู้สึกสงสัยขึ้นมาจึงเลื่อนดูอินสตาแกรมของตัวเองตั้งแต่แรกจนถึงล่าสุด ก่อนจะพบว่าในฟีดของฉันไม่มี “รูปในชีวิตประจำวัน” เลย มีแค่รูปถ่ายในโซลอสองสามรูปตอนแรกๆ จากนั้นก็มีแต่รูปถ่ายตอนไปเที่ยวทั้งหมด เพราะแบบนี้คนอื่นถึงได้เข้าใจผิดว่าฉันลาออกจากการแล้วไปเที่ยว

อย่างเดียวนะ

ถึงจะฟังดูไร้สาระ แต่เมื่อฤดูร้อนปีก่อนฉันเศร้าซึม อยู่หลายวันเพราะไม่มีรูปจะโพสต์ลงอินสตาแกรม เนื่องจากงานยุ่งมากจนสลัดไม่หลุด ฉันใช้ชีวิตพร้อมกับเสียงบ่นว่า “ไม่มีฉากไหนที่อยากจะถ่ายรูปเก็บได้เลย” อยู่ตลอดฤดู ระหว่างที่ฉันนั่งทำงานอยู่ในเมืองที่เงียบเหงานี้ คนอื่นๆ ก็คงพบเจอสิ่งสวยงามและมีรสนิยมที่ยอดเยียมกันอยู่สินะ หลังจากเห็นคนที่อ่านหนังสือในคาเฟ่แสงสวยๆ ในวันธรรมดา หรือคนที่ว่ายน้ำทะเลเล่นหลังเลิกงาน ฉันก็เวทนาสภาพของตัวเองไปไม่รู้กี่รอบ ฉันรู้สึกอิจฉาเพราะทุกคนดูมีชีวิตที่ดีและมีไลฟ์สไตล์แจ่มๆ กันหมด ยกเว้นแค่ฉันคนเดียว

วันนั้นดีดีเพื่อนสนิทฉันถึงกับลางานครึ่งวันมาหาที่หน้าบริษัท คงเป็นเพราะอาการฉันดูไม่ค่อยดีนัก เธอเป็นเพื่อนที่ยอมทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างแล้วปรี่มาหาทันที ทุกครั้งที่เห็นฉันมีสีหน้าไม่สู้ดี เรียกว่าเป็นประตูดอกเงินที่วิ่งมาหาได้ อีกทั้งทุกครั้งที่เจอกันก็ชอบแอบหัวข้าวของมามากมาย ฉันเลยชอบล้อเธอว่าเหมือนคุณยาย ไม่ได้พูดเกินจริงนะ แต่ภาพของเธอที่ถือ

ผ้าห่อของเต็มสองมือ^{นั้น}เหมือนคุณยายจากต่างจังหวัดที่เข้าเมืองมาเยี่ยมหลาน ทำเอาฉันรู้สึกใจชื้นทุกครั้ง^{ที่}เจอ

คราวนี้ก็เช่นกัน สองมือของดีดีเต็มไปด้วยข้าวของที่เธอเอามาให้ฉัน “ในถุงสีน้ำตาลคือช็อกโกแลตกับขนม ฉันลองกินแล้วอร่อยดี เอาไปแบ่งกินกับคนในออฟฟิศนะ แล้วก็ มะเดื่อฝรั่ง^{ที่}ซื้อ^{มา}จากร้านผลไม้หน้าบ้านฉัน ผลไม้ร้านนั้นสดมาก” ฉันพาดีดีที่พูดเจ๋อยแจ๋อย่างคึกคักไปนั่งรอที่คาเฟ่ในบริษัท ส่วนฉันกลับเข้าออฟฟิศเพราะยังต้องจัดการงานเร่งด่วนต่างๆ ให้เสร็จในวันนี้ ที่จริงแล้วเวลานี้ฉันควรจะได้เลิกงานเร็วกว่าเดิมสองชั่วโมงและไปนั่งดื่มเหล้าแต่หัววันแล้วด้วยซ้ำ ยิ่งพระอาทิตย์คล้อยลงเท่าไร^{ใจ}ฉันก็ยิ่งว่าฉันจะจอดจ่อกับงานไม่ได้ ฉันเขียนข้อความไปได้แค่ไม่กี่ตัว สลับกับเปิดหน้าต่างแชตขึ้นมา แล้วก็เปิดๆ ปิดๆ แบบนั้นไปมา

“ขอโทษนะ ฉันคิดดี^ไไซน์^{ไม่}ออกเลย น่าจะใช้เวลานานหน่อย ขึ้นเป็นแบบนี้ได้มีดก่อนแหมเลย”

“ไม่เป็นไร ค่อยๆ ทำก็ได้ ฉันกำลังเดินดูคาเฟ่